

GEORGE S. CLASON

TURTINGIAUSIAS
BABILONO
ŽMOGUS

TURINYS

Pratarmė	9
Žmogus, kuris troško aukso	13
Turtingiausias Babilono žmogus	21
Septyni vaistai plonai piniginei	33
Pasitik sėkmės deivę	56
Penki aukso dėsniai	71
Babilono aukso skolintojas	85
Babilono sienos	99
Babilono prekiautojas kupranugariais	104
Molinės lentelės iš Babilono	116
Laimingiausias Babilono žmogus	129
Šis tas iš Babilono istorijos	149
Autorius ir jo knyga	157

PRATARMĖ

Tautos klestėjimas priklauso nuo kiekvieno individo finansinio klestėjimo.

Šioje knygoje kalbama apie asmeninę sėkmę, kuri yra mūsų pastangų ir sugebėjimų rezultatas. Sėkmės raktas yra tinkamas pasiruošimas. Mūsų veiksmai negali būti išmintingesni už mūsų mintis. Mūsų mąstymas negali būti išmintingesnis už mūsų suvokimą.

Ši knyga – vaistas plonoms piniginėms. Ji yra gidas, vedantis į supratimą apie finansus. Tai, žinoma, pagrindinis jos tikslas: padėti tiems, kurie trokšta perprasti finansinę sėkmę, leisiančią uždirbti pinigų, juos valdyti ir kurti pridėtinę vertę.

Tolesniuose puslapiuose mes persikelsime į Babiloną, pagrindinių finansinių principų, kurie dabar pripažįstami ir kurių laikomasi visame pasaulyje, lopšį.

Autorius džiaugiasi ir nepalauja trokšti, kad šie puslapiai įkvėptų naujus skaitytojus didinti bankų sąskaitas, siekti finansinės sėkmės ir išspręsti sudėtingas asmenines finansines problemas taip entuziastingai, kaip kad sakėsi darę ankstesnieji skaitytojai.

Autorius naudojasi proga norėdamas padėkoti verslo vadovams, kurie dosniai dalijosi šiomis istorijomis su draugais, giminėmis, darbuotojais ir bendradarbiais. Nėra didesnio sėkmės įrodymo negu sėkmingi rezultatai, kuriuos pasiekė praktiškai žmonės, taikę šiuose mokymuose pateiktus principus.

Babilonas tapo labiausiai klestinčiu senovės pasaulio miestu, nes jo gyventojai tuo metu buvo turtingiausi. Jie suprato pinigų vertę. Įgydami pinigų, tvarkydami juos ir priversdami pinigus daryti pinigus, praktikavo tvirtus finansinius principus. Jie pasirūpindavo tuo, ko trokštame mes visi... pajamomis ateičiai.

G. S. C.

Pinigai – tai priemonė,
kuria matuojama žemiška sėkmė.

Pinigai suteikia galimybę džiaugtis viskuo,
ką geriausia duoda žemė.

Pinigų turi apsčiai tie, kurie supranta
paprastus jų įgijimo dėsnius.

Pinigus šiandien valdo tie patys dėsniai,
kaip ir prieš šešis tūkstančius metų,
kai Babilono gatvės buvo pilnos klestinčių žmonių.

ŽMOGUS, KURIS TROŠKO AUKSO

Bansiras, Babilono vežimų meistras, buvo visiškai sutrikęs. Nuo žemos, jo turtelį supančios sienos jis liūdnei spoksojo į savo kuklų nameliūkštį bei atvirą dirbtuvę, kurioje stovėjo neužbaigtas vežimas.

Tarpdury dažnai pasirodydavo jo žmona. Slapti dirsičiojimai jo pusėn primindavo, kad maisto atsargos beveik baigiasi ir kad jis turėtų padirbti vežimą, kaldamas ir kapodamas, šlifuodamas ir dažydamas, standžiai aptempdamas ratlankius oda, paruošti jį turtingam klientui, kad gautų savo užmokestį.

Nepasaisant to, jo riebus, raumeningas, bejausmis kūnas drybsojo prie sienos. Nenuovokus protas kantriai kamavosi sprendamas problemą ir negalėdamas rasti atsakymo. Negailėstingai spigino karšta tropikų saulė, tokia įprasta šiame Eufrato slėnyje. Prakaito lašai formavosi ant jo kaktos ir nepastebimai kapsėjo ant tankiai apžėlusios krūtinės.

Už jo namo stūksojo aukštos, terasinės sienos, juosiančios karaliaus rūmus. Netoliese mėlyną dangų siekė spalvingas Šventyklos varpinės bokštas. Šios prabangos šešėlyje gūžėsi

Bansiro kuklus namelis bei daug kitų, mažiau tvarkingų ir prasčiau prižiūrėtų. Toks jau buvo Babilonas – didybės ir vargo, akinančios prabangos ir siaubingo skurdo mišinys, be jokio plano ar sistemos apjuostas apsauginėmis miesto sienomis.

Už jo, jeigu jis būtų panorėjęs atsigręžti ir pažvelgti, grūdosi triukšmingi turtuolių vežimai ir stumdė šalin sandaluotus prekeivius ir basakojus elgetas. Net turčiai buvo priversti pasukti į nutekamąjį griovį, kad atlaisvintų kelią ilgoms virtinėms vandens nešikų, vergų, atliekančių „pareigą karaliui“ – kiekvienas iš jų tįsė sunkius tymus vandens, kuris turėjo būti išpiltas ant kabančių sodų.

Bansiras buvo pernelyg pasinėręs į savo apmąstymus, kad girdėtų ar atkreiptų dėmesį į painų judraus miesto klegesį. Iš susimąstymo jį pažadino netikėtai suskambusi pažįstama lyra. Jis atsigręžė ir pažvelgė į jausmingą, besišypsantį savo geriausio draugo, muzikanto Kobio veidą.

– Teapdovanoja tave dievai gausybe malonių, mano gerasis drauge, – įmantriu pasveikinimu pradėjo Kobis. – Nors, atrodo, jie jau parodė kilniaširdiškumą, nes tau nebereikia dirbti. Džiaugiuosi tavo sėkme kartu su tavimi. Maža to, aš net pasidalinčiausi ja su tavimi. Meldžiu, ištrauk iš savo piniginės, kuri turėtų būti išsipūtus, priešingu atveju tu plušėtum dirbtuvėje, du niekingus šekelius ir paskolink man iki šį vakarą vyksiančios didiko šventės pabaigos. Tu jų net nepasigesi, kol bus gražinti.

– Jeigu aš turėčiau du šekelius, – liūdnai atsakė Bansiras, – niekam jų neskolinčiau, net tau, mano geriausias drauge; mat jie būtų mano turtas – visas mano turtas. Niekas neskolina viso savo turto, net geriausiam draugui.

– Ką?! – nuoširdžiai nustebęs sušuko Kobis. – Tu neturi nė vieno šekelio piniginių, o sėdi prie sienos sustingęs kaip statula! Kodėl nepabaigi to vežimo? Kaip kitaip tu galėsi numalšinti savo didelį apetitą? Tai nepanašu į tave, mano drauge. Kur tavo begalinė energija? Gal tave kas nors sukrėtė? Gal dievai panardino tave į rūpesčius?

– Tikriausiai tai dievų siųsta kančia, – sutiko Bansiras. – Viskas prasidėjo nuo sapno, beprasmiško sapno, kuriame buvau pasiturinčiu žmogumi. Prie mano diržo kabėjo graži, sunki piniginė, pilna monetų. Joje buvo šekeliai, kuriuos aš nerūpestingai mėčiau elgetoms; joje buvo sidabrinės monetos, už kurias pirkau brangius papuošalus žmonai ir ką panorėjęs sau; joje buvo auksinės monetos, dėka kurių pasitikėjau ateitimi ir nebijojau išleisti sidabrinių. Didžiulis pasitenkinimas buvo mane apėmęs! Tu būtum nepažinęs savo sunkiai dirbančio draugo. Nebūtum pažinęs ir mano žmonos, nes nuo jos veido buvo dingusios raukšlės ir jis švytėjo iš laimės. Ji vėl buvo toji besišypsanti mergelė kaip pirmosiomis mūsų vedybų dienomis.

– Iš tiesų malonus sapnas, – tarė Kobis, – bet kodėl tokie malonūs jausmai pavertė tave niūria, prie sienos riogsančia statula?

– Tikrai, kodėl! Todėl, kad prabudęs prisiminiau, kokia tuščia mano piniginė, ir mane apėmė pasipiktinimas. Pakalbėkime apie tai, nes, kaip sako jūrininkai, abudu plaukiame toje pačioje valtyje. Jaunystėje kartu eidavome pas šventikus mokytis išminties. Būdami jaunuoliai dalijomės malonumais. Suaugę likome artimi draugai. Mes buvome vieninteliai laimingi žmonės. Su džiaugsmu dirbome ilgas valandas ir lengvai išleisdavome uždarbį. Praeityje mes

uždirbome daug pinigų, tačiau tegalime tik svajoti apie turtų teikiamus džiaugsmus. Fe! Nejaugi mes tik kvailos avys? Juk gyvename turtingiausiam pasaulio mieste. Keliautojai sako, jog klestėjimu jam niekas neprilygsta. Aplink mus daug turto, bet mums niekas nepriklauso. Nors pusę gyvenimo sunkiai dirbai, mano geriausias drauge, tavo piniginė tuščia ir prašai manęs: „Gal galėtum iki didiko šventės pabaigos paskolinti tokį niekutį kaip du šekeliai?“ Ką gi aš atsakau? Ar aš sakau: „Štai mano piniginė; ar tikrai užteks tiek, kiek joje yra?“ Ne, aš prisipažįstu, kad mano piniginė tokia pat tuščia kaip ir tavoji. Kodėl taip yra? Kodėl mes negalime įsigyti sidabro ir aukso, kurio visiškai užtektų ne tik maistui ir drabužiams?

– Pagalvok ir apie mūsų sūnus, – tęsė Bansiras. – Argi jie neseka savo tėvų pėdomis? Negi reikės jiems, jų šeimoms, jų sūnums bei sūnų šeimoms visą gyvenimą gyventi tarp tokių lobių ir vis dėlto, kaip ir mums, tenkintis rūgusiu ožkos pienu bei koše?

– Per visus mūsų draugystės metus tu dar niekad taip nekalbėjai, Bansirai, – apstulbęs tarė Kobis.

– Per visus tuos metus nė karto aš taip ir nemaščiau. Nuo ankstyvos aušros iki sutemų aš triūsiau gamindamas puikiausius vežimus, kokius tik gali padaryti žmogus, ir nuoširdžiai tikėjausi, kad vieną dieną dievai pripažins mano vertingus darbus ir apdovanos didžiu klestėjimu. Bet neapdovanojo. Galiausiai supratau, kad ir neapdovanos. Todėl mano širdis nuliūdo. Aš trokštu būti pasiturintis žmogus. Aš noriu žemių ir galvijų, turėti gražių drabužių ir girdėti savo kapšelyje monetų skambėjimą. Dėl to aš pasiruošęs dirbti iš peties, kiek leidžia mano jėgos, kiek sugeba na-

gingos mano rankos, kiek turiu sumanumo, bet noriu, kad mano triūsas būtų teisingai atlygintas. Kas mums atsitiko? Vėl tavęs klausiu! Kodėl mes negalime turėti bent dalį tų gėrybių, kurių galintieji gali apščiai nusipirkti už auksą?

– Kad aš žinočiau atsakymą! – tarė Kobis. – Aš nepatenkintas nė kiek ne mažiau negu tu. Tai, ką uždirbu grodamas lyra, greitai išleidžiu. Dažnai turiu planuoti ir sukti galvą, ką daryti, kad mano šeima nebadautų. Be to, širdy karštai trokštu lyros, kuri būtų pakankamai didelė, jog suskambėtų tie muzikos garsai, kurie užplūsta mano dvasią. Tokiu instrumentu galėčiau groti gražiau, taip gražiai, kaip niekada nėra girdėjęs karalius.

– Tu turi įsigyti tokią lyrą. Niekas Babilone gražiau ja negrotų kaip tu; ji skambėtų taip švelniai, kad būtų sužavėti ne tik karaliai, bet ir dievai. Bet kaip tau tokią gauti, kai mes abu neturtingi kaip karaliaus vergai? Paklausyk, – varpas! Jie ateina. – Jis parodė į ilgą pusnuogių, prakaituotų vandens nešikų virtinę, sunkiai linguojančią siaura gatvele nuo upės. Jie žengė gretose po penkis, sulinkę nuo sunkių vandens tymų.

– Koks stuomeningas juos vedantis vyras, – Kobis parodė į nešantįjį varpą, kuris žengė be naštos. – Aiškiai matosi, jog jis žymus žmogus savo šalyje.

– Daug stomeningų vyrų virtinėje, – pritarė Bansiras. – Jie taip pat dailiai nuaukę kaip ir mes. Aukšti šviesiaplaukiai – iš šiaurės, linksmi juodaodžiai – iš pietų, maži tamsūs žmogeliai – iš artimesnių kraštų. Visi jie žingsniuoja kartu nuo upės iki sodų – pirmyn atgal, diena po dienos, metai po metų. Jokios laimės vilties ateityje. Šiaudiniai gultai ir sausa grūdų košė. Vargšai apgailėtini gyvuliai, Kobi!

– Ir man jų gaila. Vis dėlto tu privertei mane praregėti: mes, nors vadiname save laisvaisiais žmonėmis, gyvename ne ką geriau už juos.

– Tai tiesa, Kobi, kad ir kokia nemaloni būtų ta mintis. Mes nenorime ištisus metus gyventi vergiškai. Darbas, darbas, darbas! Bet nieko nepasiekti.

– Gal mes galėtume išsiaiškinti, kaip kiti įgyja aukso, ir pasimokyti iš jų? – paklausė Kobis.

– Galbūt ir yra kokia nors paslaptis, kurią galėtume įiminti, jeigu pasiklaustume apie ją žinančių, – susimąstęs atsakė Bansiras.

– Šiandien, – tarė Kobis, – pro mane savo auksiniame vežime pravažiavo mūsų senas draugas Arkadas. Turiu pasakyti, jis nenukreipė žvilgsnio nuo mano kuklios galvos, kaip daugelis jo padėties žmonių, parodančių savo pranašumą. Priešingai, pamojo ranka, kad praeiviai pamatytų jį sveikinantis ir dovanojant draugišką šypseną muzikantui Kobiui.

– Jis pretenduoja tapti turtingiausiu Babilono žmogumi, – mažliai tarė Bansiras.

– Toks turtingas, jog kalbama, neva, jo auksinės pagalbos tvarkant iždą prašo karalius, – atsakė Kobis.

– Toks turtingas, – įsiterpė Bansiras, – kad bijau, jog sutikęs jį nakties tamsoj prikiščiau nagus prie jo storos piniginės.

– Niekai, – atšovė Kobis. – Žmogaus turtas yra ne piniginėje, kurią jis nešiojasi. Stora piniginė greitai ištuštėja, jeigu į ją nuolatos nesrovena auksas. Arkadas turi nuolatinių pajamų, kurios vis pripildo jo piniginę, nepaisant to, kiek išleidžia.

– Pajamos – štai atsakymas, – sušuko Bansiras. – Aš noriu tokių pajamų, kurios nepaliaujamai plūstų į mano piniginę: ar sėdėčiau prie sienos, ar keliaučiau po tolimas šalis. Turbūt Arkadas žino, iš kur gauti tokių pajamų. Ar nemanai, jog jis galėtų tai paaiškinti tokiam bukapročiui kaip aš?

– Manding, jis savo pažinimą perteikė sūnui Nomasirui, – atsakė Kobis. – Argi jis nenukeliavo į Ninevę ir, kaip kalba smuklėje, be tėvo pagalbos, netapo vienu iš turtingiausių miesto žmonių?

– Kobi, tu pažadinai nuostabią mintį, – Bansiro akys gyvai žybtelėjo. – Paprašyti gero draugo išmintingo patarimo nieko nekainuoja, juk Arkadas visada buvo toks. Nesirūpink, kad mūsų piniginės tuščios, kaip prieš metus paliktas sakalo lizdas. Tegul tai mūsų nesulaiko. Mes pavargome skursti aukso jūroje. Mes trokštame tapti pasiturinčiais. Eime pas Arkadą ir paklausime, koku būdu ir mes galėtume gauti pajamų.

– Tu kalbi iš tiesų įkvepiančiai, Bansirai. Tu atvėrei man akis ir padėjai suvokti, kodėl mes lig šiol neradome jokio būdo praturtėti. Mes jo neieškojome. Tu kantriai plušai norėdamas pagaminti tvirčiausius Babilone vežimus. Siekdamas tikslo negailėjai pastangų. Todėl tau pasisėkė. Aš siekiau išmokti meistriškai groti lyra. Ir man tai pavyko.

– Mums labiausiai pasisėkė ten, kur labiausiai stengiamės. Dievai mielai mums tai leidžia. Dabar pagaliau pamatėme šviesą – skaisčią, tarsi tekanti saulė. Tai skatina mus daugiau sužinoti, kad galėtume labiau klestėti. Įgiję naujų žinių, rasime garbingų būdų pasiekti tai, ko trokštame.

– Tuojau pat eime pas Arkadą, – paragino Bansiras. – Be to, pakvieskime prisijungti kitus, ne geriau už mus gyvenančius mūsų vaikystės draugus, kad ir jie galėtų pasisemti jo išminties.

– Tu visada rūpinaisi savo draugais, Bansirai. Todėl jų tiek daug ir turi. Tebūnie, kaip sakai. Eime šiandien ir veskimės juos kartu.

TURTINGIAUSIAS BABILONO ŽMOGUS

Kitados senajame Babilone gyveno vienas labai turtingas žmogus, vardu Arkadas. Toli ir plačiai jis išgarsėjo savo didžiuliais turtais. Garsėjo jis ir dosnumu. Jis dosniai šelpė vargšus. Niekas nešykštėjo savo šeimai. Neribojęs išlaidų ir sau. Nepaisant to, turto kasmet daugėjo greičiau, negu jo išleisdavo.

Pas jį nuėjo jaunystės dienų draugai ir tarė:

– Tu, Arkada, laimingesnis už mus. Esi turtingiausias Babilono žmogus, o mes neriamės iš kailio, kad pragyventume. Tu gali dėvėti gražiausius apdarus ir mėgautis rečiausiais patiekalais, o mes priversti tenkintis tik tuo, kad galime bent deramai apręgti savo šeimas ir jas išmaitinti.

Vis dėlto kadaise mes buvome lygūs. Mokėmės pas tą patį meistrą. Žaidėme tuos pačius žaidimus. Nei moksle, nei žaidimuose tu mūsų nepranokdavai. Vėlesniais metais tu taip pat nebuvai labiau gerbtinas miestelėnas už mus.

Kiek galime spręsti, tu nedirbai sunkiau ar atkakliau. Tad kodėl gi permainingasis likimas išsirinko tik tave, kad

džiaugtumeisi visomis gyvenimo gėrybėmis, ir ignoruoja mus, ne mažiau to vertus?

Arkadas paprieštaravo jiems sakydamas:

– Jeigu jūs nuo mūsų jaunystės laikų nepasiekėte nieko daugiau ir tenkinatės tik skurdžia egzistencija, jūs arba neišmokote turto kaupimo dėsnių, arba jų nesilaikėte. „Permainingasis likimas“ yra aikštinga dievybė, kuri nelepina nuolatine gerove nė vieno. Priešingai, ji pražudo beveik kiekvieną, kurį apipila neuždirbtu auksu. Ji gimdo lengvabūdžius švaistūnus, kurie greitai išleidžia viską, ką gavę, ir yra kamuojami stulbinančio apetito bei troškimų, kurių jie negali patenkinti. Kiti jos palaimintieji tampa šykštuoliai ir kaupia savo turtus bijodami išleisti tai, ką turi, manydami, kad neištengs jų atkurti. Juos persekioja plėšikų baimė, jie pasmerkia save nykiam gyvenimui ir slaptam skurdui.

Turbūt yra ir tokių, kurie gali pasisavinti neuždirbtą auksą ir toliau gyventi kaip laimingi bei patenkinti miestelėnai. Tačiau tokių tiek mažai, jog apie juos žinau tik iš nuogirdų. Prisiminkite staiga didelį turtą paveldėjusius žmones ir pagalvokite, argi visa tai yra ne tiesa.

Jo draugai pripažino, kad šie žodžiai tinka vienam jų pažįstamam, turtą paveldėjusiam žmogui, ir paprašė Arkado paaiškinti, kaip jis tapo toks turtingas. Tad jis tęsė:

– Jaunystėje aš stebėjau pasaulį ir mačiau, kad visi geri dalykai atneša laimę bei pasitenkinimą. Aš supratau, jog turtas dar labiau visa tai sustiprina.

Turtas yra jėga. Turtingam daug kas įmanoma.

Žmogus gali išpuošti namus brangiausiais baldais.

Žmogus gali plaukioti tolimose jūrose.

Žmogus gali mėgautis tolimųjų šalių skanėstais.